

ע"פ 12710/05/17 - לואי זועבי נגד עיריית חיפה השירות המשפטי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 12710-05-17 זועבי נ' חיפה השירות המשפטי
תיק חיצוני: בש 29/17
בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מערער לואי זועבי ע"י ב"כ עוה"ד מאיסה זועבי בהלול
נגד עיריית חיפה השירות המשפטי ע"י ב"כ עוה"ד יעקובי
משיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה, שניתנה בתיק ב"ש 29/17, לפיה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דו"חות חניה שנרשמו לו בגין עבירות תנועה שנעברו על ידו בשנת 2016.

אומר, כבר כעת, כי מהבקשה להישפט, שהוגשה לבית משפט קמא (להלן: "**הבקשה**") לא לגמרי ברור, בגין אילו דו"חות היא הוגשה; סעיף 3 לבקשה מפנה לנספח א' שצורף אליה ובו פירוט של שני דו"חות מחודש מאי 2016 (להלן: "**הדו"חות ממאי**") ואילו סעיף 5 לבקשה מפנה לנספח ג' שצורף אליה ובו, בנוסף על הדו"חות ממאי, רשום דו"ח נוסף, מחודש אוגוסט 2016 (להלן: "**הדו"ח מאוגוסט**").

2. המערער פנה לבית משפט קמא, ביום 6/2/17 וטען כי לא קיבל דרישות לתשלום הדו"חות ולא ידע עליהם אלא מעת שקיבל, ביום 5.12.16, דרישות לתשלום, מחברת הגבייה "מילגם".

לטענת המערער, נגרם לו עיוות דין בכך שלא ניתנה לו אפשרות לטעון טענותיו בפני בית משפט קמא. בהודעת הערעור טען המערער, באופן סתמי, כי הדו"חות נרשמו "על לא עוול בכפו" ודינם להתבטל, אך בדיון שהתקיים בפניי ביום 12/9/17, אישרה ב"כ המערער כי אין בפי המערער טענות נגד עצם רישום הדו"חות. כן אישרה, כי המערער החנה את רכבו סמוך לביתו, ללא תו חניה, אך טענה כי היה זה בתקופה בה הותקנו מכשירי חניה חדשים וזאת - עד שהוא בירר כיצד הוא יכול לחנות בסמוך לביתו, ללא תשלום. המערער טען כי, בינתיים, הוא קיבל תו חניה לדייר "ובכך הוסר המחדל".

המשיבה הציגה בפני בית משפט קמא אישורי משלוח ומסירה של שני דו"חות ממאי, בלבד. לא הוצג אישור מסירה לגבי הדו"ח מאוגוסט.

בית משפט קמא קבע כי נוכח האישורים הנ"ל יש לדחות את הבקשה.

3. בדיון בערעור הפנתה ב"כ המערער לדרישת החוב נספח ג' לבקשה, המתייחסת לשלושת הדו"חות וכי די בכך שהמערער לא קיבל את הדו"חות כדי שתאושר לו הארכת מועד ותינתן לו הזדמנות לומר את דברו בבית המשפט.

עוד טענה, כי היה על המשיבה לצרף את אישור המסירה של הדואר, החתום על ידי המערער, ולא להסתפק בצירוף המידע על מסירת הפרט הרשום, כפי שעשתה לגבי שני הדו"חות ממאי. ב"כ המערער ביקשה כי תינתן לה אפשרות לפנות לדואר ישראל ולנסות לאתר את אישורי המסירה ובכך להוכיח שהמערער לא קיבל את הדו"חות.

4. ב"כ המשיבה טען, כי אם המערער ידע על ההליכים נגדו כבר בסוף דצמבר 2016, היה עליו להגיש בקשה להישפט כבר אז ולא להמתין שנה. עם זאת הסכים ב"כ המשיבה, כי התיק יוחזר לבית משפט קמא, על מנת לאפשר למערער לפנות לדואר ישראל ולהמציא ראיה שהוא לא קיבל את הדו"חות לפני שקיבל פנייה מחברת הגבייה ובלבד שכלל שלא תומצא ראיה כזו, יעמוד מלוא החוב בתוקפו. כן הסכים לעיכוב הליכי הגבייה עד לביור העניין. ב"כ המערער הסכימה לכך.

נוכח ההסכמה הנ"ל, אפשרתי למערער להמציא לתיק בית המשפט ראיה מדואר ישראל בשאלה הנוגעת להמצאת כל אחד משלושת הדו"חות לידי ובדבר מועד ההמצאה וזאת - עד ליום 1.11.17 וקבעתי, כי לאחר עבור המועד הנ"ל, בין אם יומצא אשר יומצא ובין אם לא יומצא דבר, יינתן על ידי פסק דין בערעור. כן הוריתי על עיכוב כל הליכי הגבייה נגד המערער עד למתן פסק הדין.

5. עד היום - 14/11/17, לא המציא המערער דבר לתיק בית המשפט ולפיכך ניתן על ידי פסק דין זה, לפיו יידחה הערעור לגבי הדו"חות ממאי ולגבי הדו"ח מאוגוסט יוחזר העניין לבית משפט קמא.

6. לגבי שני הדו"חות ממאי עומדים לחובת המערער האישורים שהומצאו לבית משפט קמא, לפיהם דו"חות אלה נמסרו לו עוד ביום 20/6/16. די באישורים אלה לשם הוכחת המסירה ומשלא המציא המערער ראיה סותרת, יש לקבוע כי הדו"חות ממאי התקבלו אצלו בתאריך הנ"ל.

7. לגבי דו"חות אלה, יש לדחות את הערעור;

הדרישות בהן נדרש לעמוד מי שמבקש הארכת מועד בדין הפלילי, קלות הן מאלה הקיימות בדין האזרחי. בדין הפלילי אין מקבילה לתקנה 528 אשר בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אין צורך ב"טעם מיוחד" להארכת מועד ולבית המשפט שיקול דעת רחב, אם להאריך מועד, אם לאו. עם זאת, גם לשיקול דעת זה נקבעו הנחיות ברורות, מתוך הבנה כי יש לאזן בין השיקולים ויש צורך להציב גבולות גם להליך הפלילי ולאינטרס של סופיות הדין.

הכלל הוא, כי יש לתת את הדעת לטעמי האיחור, אולם המשקל העיקרי מונח על זכותו של אדם להתגונן מפני

הליך פלילי ולא להיות מורשע ומוענש על לא עוול בכפו ולפיכך - על טענות ההגנה שבפי המבקש.

בענייננו, אין בפי המערער כל טענת הגנה. הטענה לפיה הוא לא הספיק להתארגן ולכן ביצע את העבירות, לאו טענה היא. משכך - אין כל חשש שמא ייגרם למערער עיוות דין בשל דחיית הערעור בנוגע לדו"חות ממאי ואני מורה על דחיית חלק זה של הערעור.

8. במאמר מוסגר אציין, כי על צילום "תו החניה" שהוגש כ**נספח ג'** להודעת הערעור, (תו חניה לדייר שקיבל כביכול המערער שחנה כנטען "סמוך לביתו" לאחר רישום הדוחות), מתנוסס מספר רכב אחר - 9497466, השונה ממספרי הרכב שנרשמו בדרישות התשלום בתיק זה (מספרי הרכב שנרשמו שם הם: 9477878 ו-7374250), וכלל לא הובאה כל ראיה שתו החניה שניתן שייך למערער.

9. שונה המצב לגבי הדו"ח מאוגוסט. זאת - מאחר שהחלטת בית משפט קמא הסתמכה על אישורי המסירה שמציאה המשיבה לתיק, בעוד שהמשיבה כלל לא המציאה אישור מסירה לדו"ח מאוגוסט. בנסיבות אלה, בהן המשיבה לא הוכיחה, ולו לכאורה, כי הדו"ח מאוגוסט נמסר למערער, יש למנות את 90 הימים בהם הוא רשאי להגיש בקשה להישפט, מהמועד בו הוא קיבל את הדרישה מחברת הגבייה, היינו - מיום 5/12/2016 ומאז ועד שהוגשה הבקשה לא עברו 90 ימים.

אעיר, כי ייתכן שהמשיבה לא המציאה לבית משפט קמא אישור מסירה לגבי הדו"ח מאוגוסט, מחמת כך שטענה לחשוב שהבקשה מתייחסת לשני הדו"חות ממאי בלבד, כפי שעולה מדרישת התשלום, שצורפה כ**נספח א'** לבקשה.

10. בנסיבות אלה, אני דוחה את הערעור לגבי שני הדו"חות ממאי ומחזירה את העניין לבית משפט קמא, על מנת שידון בבקשה להישפט לגבי הדו"ח מאוגוסט, זאת - לאחר שייתן הזדמנות למשיבה להמציא אישורי משלוח והמצאה (ככל שקיימים) לגבי הדו"ח מאוגוסט.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותחזיר את תיק קמא, לבית משפט קמא.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ח, 15 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.